הַשְׁתָּא – עכשיו בזמן הגלות, בָּרֵי – בודאי שְׁמָאֵים אִתּוּן – אתם בני ישראל, ואין השכינה שורה עמכם, שכן מעיד עליכם הכתוב, דִּכְתִיב על כנסת ישראל (איכה א ט) שגלתה משום ש'טֻמְאָתָהּ בְּשׁוּלֶיהָ' – בשולי בגדיה, כנדה ששולי בגדיה נכתמים בדמי טומאתה. אָמַר לֵיהּ רבי חנינא לאותו מין, תָּא חֲזֵי – בוא וראה מַה כְּתִיב בְּהוּ בישראל, 'הַשֹּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם', שאֲפִילּוּ בְּזִמַּן שֶׁהֵן טְמֵאִין, שְׁכִינָה שְׁרוּיָה בֵּינֵיהֶן.

בברייתא לעיל (נז:) נתבאר ללמוד בהיקש את הזאות דם הפר והשעיר בהיכל מהזאתם בקודש הקדשים. מקשה הגמרא: וְכִי בדיני קדשים דָּבָר הַלָּמֵד – הנלמד בְּהֶיקֵּשׁ, חוֹזֵר וּמְלַמֵּד אותו דין למקום אחר בְּהֶיקֵּשׁ נוסף, הרי כלל בידינו (זבחים מט:) שבקדשים אין למדין בהיקש מדין שנלמד בהיקש, ומאחר ומנין ההזאות אחת למעלה ושבע למטה בפר ובשעיר לא נאמרו בפירוש, אלא נאמר בפר שבע הזאות למטה, ולמדנו בהיקש שאף מדם השעיר מזין כך, ונאמר בשעיר הזאה אחת למעלה, ולמדנו בהיקש שאף בפר מזין כך, כמבואר בברייתא לעיל (נה.), וכיון שההזאות שבפנים נלמדו בהיקש זו מזו, כיצד יתכן ללמוד מהם בהיקש את ההזאות שבהיכל.

מתרצת הגמרא: הַאי – דין זה של ההזאות שבפנים שנלמדו זה מזה, אינם בכלל דבר הלמד בהיקש, שהרי עיקר חובת ההזאה בפנים למעלה ולמטה נאמרה בפירוש בין בפר ובין בשעיר, ולא הוצרכנו ללמוד זה מזה אלא את מנין ההזאות, ואם כן הלימוד כאן אינו נלמד בהיקש בלבד, אלא הֵימֶנּוּ וְדָבָר אַחֵר הוּא, כלומר, עיקר הדין נלמד ממנו עצמו, ובמקצת מסתייע הוא בהיקש מדבר אחר, וְדין הנלמד באופן זה לֹא חָיֵי הֶיקֵּשׁ – אינו נחשב לדבר הלמד בהיקש, ואף בקדשים חוזר ומלמד בהיקש, ולפיכך ניתן ללמוד מהזאות שבפנים להזאות שבחוץ.

שואלת הגמרא: הָנֵיחָא לְמַאן דְּאָמַר – לדעת רבי עקיבא הסובר (זבחים נז.) שדבר הנלמד 'הימנו ודבר אחר' לֹא חָיֵי הֶיקֵּשׁ, ולכך חוזר ומלמד בהיקש, אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר – לדעת רבי ישמעאל (שם) שאף דבר הנלמד 'הימנו ודבר אחר' חָיֵי הֶיקֵּשׁ, ואין למדים ממנו בהיקש, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר, כיצד למדים בהיקש הזאת דם הפר והשעיר בחוץ מהזאתם בפנים, הלא אף ההזאות שבפנים נחשבים דבר הנלמד בהיקש.

מיישבת הגמרא: מה שאמרו בדבר הלמד בהיקש שאינו חוזר ומלמד בהיקש, הוא דווקא אם באנו ללמוד בהיקש השני מאותו ענין שכבר הוקש בהיקש הראשון, וכגון אם היינו באים ללמוד מדינו של הפר לענין אחר, וזאת לאחר שבענין הראשון נלמד הוא בהיקש משעיר. אבל כאן בהיקש הראשון אכן נלמדו הבהמות, הפר והשעיר, זו מזו, אך בהיקש השני אין למדים שוב מהפר או מהשעיר, אלא מְקוֹמוֹת הוּא דְּנָפְקֵי מֵהֲדָדֵי – למדנו בהיקש שההזאה בהיכל תהיה כמו ההזאה בקודש הקדשים, ובאופן זה אפשר ללמוד בהיקש זה אף דברים שנלמדו בהיקש.

יישוב נוסף: אִי בָּעֵית אֵימָא, אף אם נאמר שמאותם הזאות פנים שנלמדו בהיקש מהן אנו למדים בהיקש להזאות שבחוץ, אין בכך חסרון של דבר הלמד בהיקש שאינו יכול לחזור וללמד בהיקש, שכן חוץ – הזאות שבהיכל, מִבִּפְנִים – מהזאות שבקודש הקדשים, בַּחֲדָא זִימְנָא נָפְקִי – בבת אחת למדנו, בין את ההזאות המפורשות בפסוק בפר ושעיר שבפנים, ובין את ההזאות שנלמדו בהם בהיקש, ומכיון שאת ההזאות המפורשות אפשר ללמוד בהיקש, למדים עמהם אף את ההזאות שלא נאמרו בפירוש ושנלמדו בהיקש, ולא אמרו שדבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש, רק כשלמדים בהיקש זה דבר הלמד בהיקש 'בלבד', אבל כשלומדים בהיקש דברים המפורשים, יכולים ללמוד באותו היקש אף דברים שנלמדו בהיקש.

מביאה הגמרא ברייתא היכן היה מזה את דם השעיר והפר בהיכל: תָּנָא, בְּשֶׁהוּא מַזֶּה בהיכל מדם הפר והשעיר, אֵינוֹ מַזֶּה עַל הַפָּרוֹכֶת באופן שיגע בה הדם, אֶלָּא בִּנְגֶד הַפָּרוֹכֶת, ולא נוגע בה הדם. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי יוֹסֵי, אֲנִי רְאִיתִיהָ – את הפרוכת בְּרוֹמֵי, כַּמָּה טִיפֵּי דָּמִים שֶׁל פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים, והרי לנו שנגעו

הדמים בפרוכת בשעת ההזאות.

שואלת הגמרא: וְדִילְמָא – הרי יתכן שהדמים הללו דְּפַר הֶעֱלֵם דָּבָר שֶׁל צִבּוּר, וְשָׂעִירֵי עֲבוֹדָה זָרָה הָווּ, שהרי אף את דמי קרבנות אלו מזים היו על הפרוכת, ואין להוכיח מכך על פר ושעיר של יום הכפורים שהיו נוגעים הדמים בפרוכת. משיבה הגמרא: דְּחָזָא דַּעֲבִידֵי כְּסָדְרָן – שראה שטיפי הדמים היו מסודרים בשורה זו תחת זו, ורק בפר ושעיר של יום הכפורים שנינו שהיה מזה אותם כמצליף דהיינו בשורה זו תחת זו, ואילו בפר העלם דבר של ציבור לא היו מזים לפי סדר זה.

הגמרא מביאה ברייתא הדנה על מקום הזאות הדם של פר העלם דבר של ציבור: וּתְנַן נָמִי – שנינו אף לְגַבֵּי פַּר הֶעְלֵם דָּבָר שֶׁל צִבּוּר כִּי הַאי גַּוְונָא – שנחלקו תנאים אלו באותה מחלוקת אם צריך שיגעו הדמים בפרוכת. כְּשֶׁהוּא מַזֶּה בהיכל מדם פר העלם דבר של ציבור, לֹא חָיְישִׁינַן צריכים שיהיו הדמים נוֹגְעִין בַּפָּרוֹכֶת, אלא היה מזה כנגד הפרוכת, וְאִם נָגְעוּ הדמים בפרוכת נָגְעוּ, ואין ההזאה נפסלת בכך. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי יוֹסֵי, אֲנִי רְאִיתִיהָ – את הפרוכת בְּרוֹמֵי, וְהָיוּ עָלֶיהָ כַּמָּה טִיפֵּי דָּמִים שֶׁל פַּר הֶעְלֵם דָּבָר שֶׁל צִבּוּר וְשָׂעִירֵי עֲבוֹדָה זָרָה, והרי לנו שנגעו בה הדמים בשעת ההזאות.

שואלת הגמרא: וְדִילְמָא – והרי יתכן שהדמים הללו דְּפַר וְשָׂעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים נִינְהוּ, ואין להוכיח שאף בפר העלם דבר של ציבור היו הדמים נוגעים בפרוכת. משיבה הגמרא: דְּחָזָנְהוּ דַּעֲבִידֵי שֶׁלֹּא כְּסִדְרָן – שראה שטיפי הדמים לא היו מסודרים בשורה זו תחת זו, ואילו בפר ושעיר של יום הכפורים שנינו שהיה מזה אותם כמצליף דהיינו בשורה זו תחת זו, ומוכח שדמים אלו של פר העלם דבר של ציבור.

הגמרא דנה מה הדין כאשר נתערבו דמי הפר והשעיר: נִתְעָרְבוּ לוֹ דָּמִים של פר בְּדָמִים של שעיר לפני שהזה מהם בפנים, אָמַר רָבָא, נוֹתֵן אַחַת לְמַעְלָה וְשֶׁבַע לְמַטָּה מתערובת זו שיש בה מדם הפר והשעיר, וְעוֹלֶה לוֹ הזאה זו לָכֶאן וּלְכָאן – לחובת הזאת דם הפר ולחובת הזאת דם השעיר. אֲמַרוּהָ את דברי רבא קַמֵּיהּ דְּרַבִּי יִרְמְיָה, אָמַר רבי ירמיה, בְּבֶלְאִי מַפָּשָׁאי – בבליים טפשים, מְשׁוּם דְּדַיְירֵי בְּאַרְעָא דְּחַשׁוֹכָא – שדרים הם בארץ בבל שעמוקה וחשוכה היא, לכך אָמְרִי שְׁמַעְתָּא דְּמַחְשַׁכְתָּן – הם אומרים דברים חשובים, שכשאינם יודעים טעם דבר הם בודים מליבם דברים שאינם נכונים, שהרי לדברי רבא שמזה בהזאה אחת לשם דם הפר והשעיר, הָא קָא יָהֵיב לְמַעְלָה דְּשָׁעִיר מִמַּה דְּמַטָּה דְּפַר – הרי נמצא שמקדים לתת את המתנה שלמעלה מדם השעיר, לפני שנתן את המתנות שלמטה מדם הפר, וְהַתּוֹרָה אָמְרָה (ויקרא טז ב) 'וְכִלָּה מְכַפֵּר אֶת הַקֹּדֶשׁ', כלומר כְּלֵה את הכפרות כסדר האמור, והרי זה כמו ששנה הכתוב את הענין שוב כדי לומר שמעכב, ולצוות לכהן כְּלֵה את כל ההזאות שצריך להזות מִדַּם הַפָּר, וְרק אַחַר כָּךְ כְּלֵה להזות את ההזאות שצריך להזות מִדַּם הַשָּׂעִיר ואין לו לשנות מהסדר האמור בתורה. אֶלָּא אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה, נוֹתֵן מתערובת הדמים הללו הזאה אַחַת לְמַעְלָה וְשֶׁבַע הזאות לְמַטָּה לְשֵׁם קיום חיוב הזאת דם הַפָּר, וְחוֹזֵר וְנוֹתֵן מתערובת זו שוב אַחַת לְמַעְלָה וְשֶׁבַע לְמַטָּה לְשֵׁם הזאת דם הַשָּׂעִיר ונמצא שהזה את כל ההזאות בסידרן.

עוד דנה הגמרא: נִתְעָרְבוּ לוֹ הַדָּמִים של הפר בְּדָמִים של השעיר בַּמַּתָּנוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת – לאחר שכבר הזה הזאה אחת למעלה מדם הפר ועדיין לא הזה ממנו את שבע ההזאות שלמטה, סָבַר רַב פָּפָּא כשדן בדין זה קַמֵּיהּ דְּרָבָא לְמֵימַר, נוֹתֵן שֶׁבַע הזאות לְמַטָּה לְשֵׁם הזאת דם פַּר וּלְשֵׁם הזאת דם שָׂעִיר, וְאחר כך חוֹזֵר וְנוֹתֵן הזאה אַחַת לְמַעְלָה לְשֵׁם שָׂעִיר. אָמַר לֵיהּ רָבָא, עַד הַשְׁתָּא – עד עכשיו קָרוּ לָן בני ארץ ישראל טַפָּשָׁאי, וְהַשְׁתָּא – ומעכשיו יקראו לנו טַפָּשָׁאי דְּטַפָּשָׁאי – טפשים שבטפשים, מאחר דְּקָא מַגְמְרִינַן לְהוּ וְלֹא גְּמִירֵי – שאף לאחר שהם מלמדים אותנו, אין אנו לומדים מדבריהם, שהרי אם נותן מתחילה את ההזאות שלמטה לקיים את חיוב ההזאות למטה מדם הפר ומדם השעיר וְהָא קָא יָהֵיב מַמָּה דְּשָׁעִיר מִמַּעְלָה דְּשָׁעִיר – הרי נמצא שהוא מקדים להזות למטה מדם השעיר לפני שהזה ממנו למעלה, וְהַתּוֹרָה אָמְרָה בסדר ההזאות תֵּן הזאה לְמַעְלָה וְאַחַר כָּךְ לְמַטָּה.

אֶלָּא אָמַר רָבָא, נוֹתַן מתחילה מדם התערובת שֶׁבַּע הזאות לְמַטָּה לְשֵׁם הזאת דם פַּר, וְחוֹזֵר וְנוֹתֵן אַחַת לְמַעְלָה וְשֶׁבַע לְמַטָּה, לְשֵׁם הזאת דם שָׂעִיר.

הגמרא דנה באופן נוסף של תערובת בדמים: נִתְעָרְבוּ לוֹ כּוֹסוֹת בְּכוֹסוֹת – שנתחלפו המזרקות שקיבל בהן את דמי הפר והשעיר, לפני שהזה מהם בקודש הקדשים ובהיכל, ועתה אינו יודע מהו דם הפר ומהו דם השעיר. ומכיון שצריך להקדים את דם הפר לדם השעיר, לכך בכל ההזאות שמזה בקודש הקדשים ובהיכל על הפרוכת נוֹתֵן מהדם שבמזרק אחד אחת למעלה ושבע למטה, וְחוֹזֵר וְנוֹתֵן כך מהדם שבמזרק השני, וְחוֹזֵר וְנוֹתֵן מהדם שבמזרק הראשון, ונמצא שהזה בהזאות שבפנים ושבהיכל שִׁלְשָׁה פְּעָמִים, ובאופן זה ודאי שהקדים דם הפר לדם השעיר, שאף אם המזרק הראשון שנתן ממנו הוא המזרק של דם השעיר, הרי חזר ונתן שוב אחר המזרק השני מהמזרק הראשון ונמצא שיש כאן נתינה מדם השעיר אחר דם הפר.

דין נוסף: מִקְצָת דָּמִים של הפר והשעיר נִתְעָרְבוּ לוֹ, וּמִקְצָת מהדָּמִים שלהם לֹא נִתְעָרְבוּ לוֹ]. פְּשִׁיטָא כִּי יָהֵיב – פשוט הדבר שכאשר בא להזות, מְוַדָּאִין יָהֵיב – שמזה מהדמים שלא נתערבו, מֵיהוּ יש להסתפק, בְּהָנֵךְ – בדמים המעורבים, מה דינם, האם שִׁירַיִם חָווּ – כשיירי הדם שהזה מהם וְלִיסּוֹד אָזְלִי – ונשפכים ליסוד המזבח כדין שיירי הדם, אוֹ דִילְמָא כיון שלא נתן מהם המתנות שבפנים ובהיכל, דְּחִוּיֵין חָווּ – הם נחשבים דחויים, שנדחו מלהזות בהם, וְאָזְלִי לְאַמָּה – והם נשפכים לאמת המים שהיתה בעזרה שהוליכה את הלכלוך לנחל קדרון, ואליה נשפכים הדמים הפסולים.

פושטת הגמרא: אָמַר רַב פָּפָּא, אֲפִילּוּ לְמַאן דְּאָמַר בברייתא המובאת להלן, כּוֹס אֶחָד עוֹשֶׂה חֲבִירוֹ שִׁירַיִם, שאם קיבל את דם החטאת בשתי כוסות, והזה את המתנות מכוס אחת, אף הדם שבכוס השניה דינו כשיירי הדם, הָנֵי מִילֵּי הֵיכָא דְּאִי בָּעֵי לְמֵיתַב – דין זה נאמר רק במקום שאם ירצה להזות מהכוס השניה מָצֵי יָהֵיב – יכול להזות ממנו, שבכך נחשבים שתי הכוסות ככוס אחת, ולכך אף הדם שבכוס השניה דינו כשיריים, אֲבָל הָאי – אבל כאן כשנתערבו מקצת הדמים, דְּאִי בָּעֵי לְמֵיתַב לֹא מָצֵי יָהֵיב – שאף אם ירצה להזות מהדם שבכוס המעורבת אין לו להזות ממנה, וצריך להזות לכתחילה דווקא מן הדמים שלא נתערבו, אין הדמים שבשתי הכוסות נחשבים כאחד, ובאופן זה לֹא אמרו שכוס עושה את חבירו שיריים.

דוחה הגמרא: אָמַר לֵיהּ רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ לְרַב פָּפָּא, אַדְרַבָּה – מסתבר להיפך, שֶׁאֲפִילּוּ לְמַאן דְּאָמַר שבכהן שקיבל את הדם בשתי כוסות, כּוֹס אֶחָד עוֹשֶׂה חֲבֵירוֹ דָּחוּי, הָנֵי מִילֵּי דְּדַחֲיֵיהּ בְּיָדִים – שדחאו הכהן בידים, וזאת כאשר קיבל בשתי כוסות שמאחר והיו עומדות שתי הכוסות להזאה, בכך שדחה כוס אחת מלהזות ממנה, נחשב משום כך ל'דחוי', אֲבָל הֵיכָא דְּלֹא דַּחֲיֵיהּ בְּיָדִים, וכגון כאן שנתערבו הדמים ולא היה יכול להזות מהדמים שהתערבו, ולא דחאם בידים, לֹא נעשו הדמים הללו לדחויים, והכל מודים שהם נשפכים ליסוד.

הגמרא מביאה את הברייתא בה נחלקו אם כוס אחד עושה את חבירו דחוי או שיריים: דְּתַנְיָא, לְמַעְלָה הוּא אוֹמֵר לענין שיריים של שעיר חטאת נשיא (ויקרא ד כה), 'וְאֶת דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד מִזְבַּח הָעֹלָה', ולא כתוב ואת 'כל' דמו ישפוך, וּלְמַטָּה לענין חטאת יחיד הוּא אוֹמֵר (שם פסוק ל) 'וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ', וכך דורשים את שינוי הלשון, מַנִּין לְחַטָּאת שֶׁקִּבֵּל דָּמָהּ בְּאַרְבַּע כּוֹסוֹת, וְנָתַן מִכּוס זֶה מתנה אַחַת וּמִכּוס זֶה מתנה אַחַת לְמַעְלָה וְשֶׁבַע לְמַטָּה – ששיירי הדם שבכל הכוסות נִשְׁפָּכִין לְיֵסוֹד של המזבח בגמר כפרתן, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ', ומהריבוי של 'כל' לומדים, שכשהזו מכל הכוסות שהיה מונח בהם דם נשפכים כולם ליסוד, יָכוֹל נאמר שֶׁאֲפִילּוּ נָתַן את כל הָאַרְבַּע מַתָּנוֹת על ארבע קרנות המזבח רק מַאַחַת מֵהֶן, שאף באופן זה ישפכו כל ארבע הכוסות ליסוד המזבח כדין שיריים, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְאֶת דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ', ולא נאמר כאן 'כל', ללמדנו שכשלא נתן מהדם שבכל הכוסות, הוּא – הכוס שממנה נתן, נִשְׁפָּךְ לְיֵסוֹד כדין שיירי הדם, וְהֵן – ושאר הכוסות, נִשְׁפָּכִין לְאַמָּה.

דעה החולקת: רַבִּי (אֶלְיעֶזֶר) [אֶלְעָזָר] בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, מַנִּין אנו למדים לְחַטָּאת שֶׁקִּבֵּל דָּמָהּ בְּאַרְבַּע כּוֹסוֹת, וְנָתַן את כל הָאַרְבַּע מַתָּנוֹת על ארבע קרנות המזבח רק מֵאַחַת מֵהֶן, שֶׁכּוּלָּן – ששיירי הדם שבכל הכוסות נִשְׁפָּכִין לְיֵסוֹד, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ', לומדים מריבוי שבתיבת 'כל' שאף כשהדם בכמה כוסות נשפך כל הדם ליסוד.

שואלת הגמרא: וְלִרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן שסובר שאף כשלא הזו מכל הכוסות נשפך כל הדם ליסוד המזבח, הָא כְּתִיב 'וְאֶת דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ' – ומשמע שיש אופן שאין כל הדם נשפך ליסוד, ועל איזה אופן ממעט הכתוב כן. משיבה הגמרא: אָמַר רַב אַשִׁי, לְמַעוּטֵי שִׁירַיִם שֶׁבְּצַוָּאר בְּהֵמָה – למעט את השיריים שנשארו בצוואר הבהמה ולא נתקבלו בכלי שרת ואינם ראויים ליתן מהם על המזבח כלל, שאינם נשפכים ליסוד המזבח.

שנינו במשנה: עֵירָה דַּם הַפָּר לְתוֹךְ דַּם הַשָּׂעִיר. תָּנֵן במשנתינו לסתום כְּמַאן דְּאָמַר שמְעָרְבִין את דם הפר והשעיר אף לַקָּרָנוֹת – לצורך ההזאה שעל קרנות המזבח. דְּאִיתְּמַר שנחלקו בכך רַבִּי יֹאשִׁיָּה וְרַבִּי יוֹנָתָן, חַד אָמַר, מְעָרְבִין את דם הפר והשעיר לפני שנותן מהם על קרנות המזבח. וְחַד אָמַר, אֵין מְעָרְבִין, אלא נותן על קרנות המזבח מדם הפר בפני עצמו ומדם השעיר בפני עצמו. תְּסְתַּיֵּים – יש לברר דְּרַבִּי יֹאשִׁיָּה הוּא התנא דְּאָמַר מְעָרְבִין לקרנות, שזהרי מצינו דְּאָמַר רבי יאשיה לענין מקלל אביו ואמו במסכת סנהדרין שאף עַל גַּב דְּלֹא כְּתִיב יַחְדָּיו בפסוק, כְּמַאן דְּכְתִיב יַחְדָּיו דָּמַי – אנו דורשים באילו כתוב יחדיו, ומסתבר שאף לענין ההזאות סובר כך שאף שנאמר (ויקרא טז יח) 'וְלָקַח מִדַּם הַפָּר וּמִדַּם הַשָּׂעִיר', ולא נאמר בהם 'יחדיו' אנו דורשים באילו נאמר בהם יחדיו, וצריך להזות משניהם כאחד.

דוחה הגמרא: אֲפִילּוּ תֵּימָא רַבִּי יוֹנָתָן הוּא – אפשר לפרש כאן שרבי יונתן סובר שמערבין לקרנות אף שהוא סובר שכשלא נאמר יחדיו אין אנו דורשים באילו נאמר יחדיו, מכיון דְּשַׁנְאִי הָכָא דִּכְתִיב (שמות ל י) 'וְכִפֶּר אַהֲרֹן עַל קַרְנֹתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה', ודורשים שיש ליתן על קרנותיו פעם אחת ולא שתים, ואם מזה מדם הפר בפני עצמו ומדם השעיר בפני עצמו הרי מכפר עליו שני פעמים.

מביאה הגמרא ברייתא להוכיח שרבי יאשיה סובר שמערבין לקרנות: תַּנְיָא דְּלֹא כְּשַׁנְיוּן – שלא כפי שתירצנו שרבי יונתן סובר מערבין לקרנות, אלא כפי שאמרנו בתחילה שרבי יאשיה הוא הסובר כך. נאמר בפסוק (ויקרא שם), 'וְלָקַח מִדַּם הַפָּר וּמִדַּם הַשָּׂעִיר וְנָתַן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ', לומדים אנו ממשמעות הפסוק שצריכים שֶׁיְּהֵיוּ דם הפר והשעיר מְעוֹרָבִין זה בזה כשנותן מהם על קרנות המזבח, דִּבְרֵי רַבִּי יֹאשִׁיָּה.